

om Udstykningen. Der er da Forholdet saaledes, at det stiller sig ret forskelligt. Mange Steder har man sikkert forbeholdt sig, at der ikke maa udstykkes, men dertil kan der anføres mange, ganske vægtige Grunde. Det er ikke ganske uden Ulemper, hvis en Gaard ligger ind i en Ejendom, at den bliver delt i en halv Snes Stykker; det er ganske naturligt, at den, der har Arvefæstegods liggende inde i sin Ejendom, er interesseret i, at det ikke udstykkes. Det kan være en overordenlig fredelig, rar og flink Mand, man sælger til, som det meget ofte er, men der skal et ualmindeligt Held til, naar saadan en Gaard udstykkes i Smaaparceller, at Køberne alle sammen bliver behagelige og fredelige Naboer. Der er altsaa reelle Grunde til, at man i hvert Fald i visse Tilfælde ikke ønsker yderligere Udstykning. Saa har der været Tale om Prisen. Det er ganske sikkert, at den Pris, Lovforslaget nævner som Afløsningssum, er i højeste Grad utilstrækkelig, og den er, om jeg saa maa sige, for hver Dag, der er gaaet i de sidste Aar, blevet det mere og mere, fordi Pengene er sunket i Værdi. Yderligere kommer dertil, at vel ikke noget Menneske er i Tvivl om, at de Kornpriser, vi havde i Halvfemserne, ikke er saadanne Kornpriser, som vi nu gaar i Møde; tværtimod, man kan være aldeles sikker paa, at Kornprisen bliver højere i en ret lang Fremtid. Det er jo ikke alene i vort Land, at der er Kornnød, men det er snart sagt hele Verden over, fordi umaadelig store Landstrækninger er lagte øde, saa det ikke bliver let i Løbet af kort Tid at faa Kornproduktionen op til det, den har været tidligere, og dette, at Pengene er sunket i Værdi, vil ogsaa bidrage sit til, at Kornprisen vil blive høj i en Række af Aar. Det synes mig derfor ikke, at der er forfærdelig god Mening i, naar man nu skulde afløse, at man da lægger Vægt paa de Kornpriser, vi havde under ganske andre Forhold, og som ikke staar i noget som helst Forhold til de Priser, vi nu har. Der vil ikke blive stillet Fordring fra nogen Side om en Afløsningssum, der nærmer sig til Pengeværdien efter de nuværende Kornpriser, men det ser dog ret grelt ud, naar en Tønde Korn nu faktisk er ca. 70 Kr. værd, at man saa skulde afløse for 9—10 Kr. Naar der i sin Tid blev solgt, som det almindeligt skete, saaledes, at der blev betalt en vis Sum Penge og dernæst en Afgift i Byg, var det, fordi begge Parter ønskede, om jeg saa maa sige, en glidende Skala. Man regnede jo ikke med en bestemt Sum Penge, men med en Sum Penge og en

Afgift, og denne Afgift satte man just i Stedet for Penge, fordi man gik ud fra, at begge Parter kunde være tjente dermed; og faktisk hørte man i Halvfemserne heller ikke om, at nogen vilde have afløst, det er først nu, at der presses paa, fordi de, der yder disse Afgifter, haaber at faa en Afløsning, som byder dem en væsentlig Fordel. Men skal de have en væsentlig Fordel deraf, maa det jo være for andres Regning, det kan jo ikke komme saadan fra Himlen ned. Derfor ser jeg i det, der er tilbudt, en Vanskelighed for Afløsningen, fordi jeg føler mig overbevist om, at naar der skal tvangsafløses til virkelig rimelige Priser, er der en hel Del, som ikke vil blive tilfreds, baade paa den ene og den anden Side.

Med Hensyn til Rekognitionerne, som skal svares, er der sagt, at det var et Plus. Nej, det er nærmest et Minus. Naar man har sat Afløsningen af Rekognitionen til halvanden Gang dens Beløb, er det ganske sikkert under dens Værdi, og vi har jo haft en Lov af 25. Marts 1871, hvor den blev sat til $1\frac{6}{10}$. Der var man altsaa oppe paa noget mere (*Finansministeren* [Brandes]: Det var for 100 Aar siden). Ja, saa forstaar jeg ikke at subtrahere, for fra 1871 til 1917 er der ikke helt 100 Aar. (*Finansministeren* [Brandes]: Nej ikke paa den Maade). Men hvorom alting er, hvad enten den højtærede Finansminister mener, at halvanden Gang er en høj Afløsning eller ikke, tror jeg, at en statistisk Beregning Landet over vil godtgøre, at jeg har Ret, og at jeg endogsaa har megen Ret. Derom føler jeg mig ganske overbevist. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde fremføre.

Kragh: Det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth) har Ret i, at Jagtrettens Bortfjernelse fra de Ejendomme, paa hvilke der hviler Arvefæste, ikke er evig, det er ganske sikkert, den er begrænset til et vist Aaremaal eller til Ejerens Levetid, men Forholdet er dette, at der endnu Landet over sidder Masser af Arvefæstere, som ikke har denne Rettighed, og medens Regelen har været, at Godsejeren ved Salg af Ejendomme, paa hvilke der hviler Arvefæsteafgift, forbeholdt sig Jagtretten, har det modsatte været Tilfældet ved Salg af Gaarde til fuldstændig fri Besiddelse, og derfor har netop dette Forhold været ligesom et Stempel paa Arvefæsteyderne som 2den Klasses Ejendomsbesiddere. Angaaende Udstykning, som jeg nævnede, har ganske det samme været